

Nem lazán, nemtörődöm módon, nem kényemre-kedvemre kezdtem játszani. Ez az egy lehetőségem maradt. A játékos napok toronyablakaiból jelszóra előugrottak az éjszakák csontbábúi, valószerű rémületcsomagjaikkal, minden

86 Lábass Endre

ROBINSON CARUSO

életének hiteles története

éjjel egy kegyetlen bírót ült mellettem, mindegy egyes átkozott éjfélkor ott vallatott a fülesfotelben némán és láthatatlanul, de a nappalok játékkal teltek, önfeledten, éjfeledten.

Így találtam ki a

növényjátékokat évtizedekkel ezelőtt. A Gellérthegy tetején éltem, szombatonként boszorkányok jöttek látogatóba seprűnyélen. Első önálló lakásom volt, garázsból alakították át úgynevezett emberi lakhatásra a II. világháború után. Winckelmann Gestapo főnök használta – nem akarta beosztottai autójával együtt tárolni drága kocsiját. A kopottszürke ház, e nagy doboz, a hegyoldalban állt, ezért a keskeny utcáról, inkább ösvényről, a garázs ajtajához betonhíd vezetett a múltidőben. Egy híd lett életem első kertje. A garázs nem volt kastély, mégis úgy éreztem, ez a Rejtelmes sziget Gránitpalotája. Egy kis szoba, futószőnyegnyi előszoba, abból nyílt egy főzőkonyha meg egy napsütötte fürdőszoba. A kádból a nyitott ablakon a dzsungeles hegyoldalra láttam, az ablak előtti fán egy dagi mátyásmadár lakott – kísérteties hangokat hallatott az ágon, míg én regényeket olvastam a vízben. Dalolásnak szánta, nyilván nem nyikorgásnak. Átölelt a vad, háborítatlan természet. Miért nem szelíd, miért nevezik vadnak azt, amit még nem bántott senki sem? A Titkok egyike, melyek megfejtésén még dolgozom. *Robinson Carusónak* neveztem magam és énekelgettem a hídszigetemen.

Sokat ültem a kádban. Olvastam. Odakint recsegve nyikorgott a madaram, mögötte a hegyoldal magasodott, a rejtelmes sziget. Nem is utcára nyílt a kovácsoltvas kertkapum, igazából ösvény volt, alig tudott elaraszolni rajta hazáig a szomszéd színésznő kocsija. Finom kis nőszemély volt Nemescek, betonozott pincéjében konzervhegyeket rejtegetett további háborúk esetére. Ha hajnaltájt felriadtam, mindig kibotorkáltam és kinyitottam birodalmam ajtaját – némán csodáltam ahogy előttem feküdt a híd, végén a vas kertkapuval. Gótikus regény volt az éj, a kapu mellett hatalmas gesztenyefa állt, a cirádás régi rács és a lombhálózat fekete csipkeárnyékkal borított rám és a kertre. Némán álltam a sötétben, kihez is beszélhettem volna. A mátyásmadár már aludt valahol fölöttem, a többi láthatatlanok között.

Szép ismétlődés volt, ahogy délutánra az ösvény lassan besötétedett, elveszett, a kerítés már nem volt látható – ekkor, ebben az átmeneti pillanatban

a hegyoldal kertem része lett. Nem jártak arra sokan. Talán óránként suhant el hazafelé egy-két hegylakó. Voltak köztük szép lányok is, egyiknek szőke kontya volt, ő később restaurátor lett – a később meg a lett összolvadnak a múltban –, a másikkal egyszer táncoltam szobámban pár pillanatig, abban a kis forgásban eldőlt, hogy testünk se, életünk se kapcsolódik össze. Pedig finom pihék borították a csípőjét, és esszéket írt. Később tehát gogótáncosnő lett. Egyszer még próbálkoztunk, illetve ő megjelent – büszkeségét elsöpörte kíváncsisága, amikor meglátta kertem végében a tükörfalú, belga fagyaltos kocsi.

87

A Life Magazin Kína-tudósítója épp Moszkvából érkezett. A szép szomszéd lány megpillantotta betonhidamon, a futóbabok, a szőlő és a napraforgók árnyékában a tábortüzet, megérezte szép kis orrával az illatot, gondolt egyet, gondolt még egyet, de már sokkal rövidebbet, felkapott valami csinosnak szánt cuccot, és véletlen arrajárásnak álcázva, a kerítésemnél lassítva, átrohant.

Tényleg lánybűvölő csoda volt az a fagyaltos kocsi! Miért volt egyik oldala embermagasságú tükör? Mert azon át lehetett lefényképezni a hajukat megigazító gyanútlan messzeföldieket. Hát nem szép a leselkedés. Joseph és a szép szelíd Catherine végigzötyögtek nagy Oroszországot is a ravasz fagyiskocsival. Most meg egy kis gázpalackkal pastát főztek nekünk garázslakásom előtt, a növényekkel beültetett hídon.

Lányvendégek dugták be orrukat, szomszéd madarak dühöngtek, szerencsére nem értették, bár... Ki lehetett találni. A fenti lakásból a téglagyár nyugállományú vezérigazgatója figyelt csöndben, atlétatrikóban.

A híd alatt is volt egy kis lakás, ott élt mamájával a kisfiú, akiről egyszer egyből kitaláltam, hogy súlyemelő akar lenni, és attól fogva testvérek lettünk, hiszen akik egyből, szavak nélkül felismerik egymás vágyait... Ez persze hibás fogalmazás, én is észrevettem, mert felismerte-e a nyizlett kisfiú, hogy én miről álmodozom? Mire vágytam akkoriban? Társra, mint a kinti fán a mókusok.

Még előttem van az az este, jó, már lényegében szétesett, de össze tudok kaparni egy csomó részletet. Jó idő volt, az eső nem verte el a bulit. Nem voltam sohasem bulizós, gyerekkoromban egyszerűen azért, mert ott-hon bezártak, és akit éveken át bezártak, azt már a fene sem hívja meg többé bulira, mert nem szokták meg a bulikon.

Boldog voltam a hegyoldali garázsparadicsomban. De hát még megvolt a betonzsiráfom és a betonasztalom. Magyar Ferenc betonzobrász hozta őket ajándékba, sántán, öregén, taxival. Kikászálódott az ösvény végén, a tisztáson – ahol a taxi egyáltalán meg tudott fordulni, hogy aztán elmeneküljön ebből

a csapdából –, Feri bácsi botját előre nyújtva kitornászta magát, a tisztáson megállt, végignézett a higanyszerűen fénylő, kanyargó Dunán, a felhőkön, ahogy jöttek Esztergom felől és lassan beúsztak Pest nagy félszigete fölé, bólintott, a sofőr kinyitotta a csomagtartót, elővett egy háromszegletű kisasztalt, 88 olyan legömbölyített, hatvanas évekbeli háromszög volt ez, aztán nagyon óvatosan előbányászott a csomagtartó mélyéről egy zsiráfot, mely, amint egy mesekönyvben kell, sárga volt és barnapettyes, csak beton. – Kis kert, kis asztal, öregem :) – mosolygott bajsza alatt kis és nagysárói II. Magyar Ferenc Vilmos, a proletárherceg, és atyaian vállamra tette kezét.

Azért próbálom felidézni azt a Kertet, egyetlen Kertemet, mert ott ragadt rám a szokás, hogy a Tájéltől növényeket lopok.

Éjszakánként indultam, amikor a szomszédok már sejtethetően mindannyian hazaértek, és tudni lehetett, hogy a hegytetőről nem fognak elmászkalálni sehová, hanem bemennek, jól bekulcsosolják az összes biztonsági zárral a vastag, drága ajtót, és elégedetten végigtekintenek életük műgyűjteményén. Vagy ambróziától elázva kilépnek lakásnyi teraszukra ezek az istenek, a felhőszélről megnézni, megvan e még a lenti, szegényekkel teli Város. Aztán a tévé elé ülnek, és a barátnő néven futó alkalmazott behozza a langy teát.

Ekkor én még ráhagytam egy kis időt, ültem csöndben a futóbabjaim és a gesztenyefa levélernyője alatt a lomtalanításon lelt bő fonott fotelben, szalmakalapban, csendben. Mókusok dugtak a fán.

Egy óvatlan mozdulásomra a fiú lerohant az ágról, odajött a lábamhoz és dühösen fújt rám – féltette a szőrös kis nőjét. Elvoltam. Biztosra akartam menni, nem mentem sehová. Úgy félóra, egy óra telhetett el, akkor már tényleg senki nem mozdult, a mókus is elaludt a sértődött mókuslány mellett. – Ezek utána teljesen átalakulnak... Isten ismeri ki őket.

Na, ekkor felálltam, kinyújtóztattam végtagjaimat, fogtam a nylon szatyrokat, a lapátot, kiléptem a vas kertkapun, óvatosan, hogy ne nyikorgjon, átkeltem a már teljesen sötét ösvényen, és felkapaszkodtam a hegyoldal vad dzsungelébe. Péter és a farkas. Tudtam, hogy távolabb tisztások is vannak, azokon nem jár emberfia. Csak a város felől elkószált fénylények suhannak át. Hullóangyalok.

Megkerestem a tisztást, és a holdfényben kiástam a széléről ilyen-olyan növényeket, virágokat. Csak Andersen Holdja látott. Másnak ijesztő lettem volna. Ezeket a kiásottakat otthon korhadt faládákba ültettem a betonhíd két oldalán, saját földlabdáikkal együtt. Egyes szép részleteket fotós előhívó tálakba fektettem – dzsungelkivonatok, életszigetek –, talán abból az érzésből, hogy a szomszédok a fogságban is együtt maradjanak. A növénytálakból télire is bevittem magammal egyet a szobába, ott derült ki, hogy röplakói is vannak, egy csomó katicabogár.

De eredetileg nem tél volt, hanem a nagy növénylopás nyara. Mivel futóbabot is ültettem, aki a kikötött madzagokra a maga levetközhetetlen szokása szerint kényszeresen felfutott, és beborította a lassan kertté magasztosuló betonlapot, és szőlőm is termett, az egészet pedig sátorával borította be a gesztenyefa, védetten üldögélhettem rövidnadrágomban, lukas szalmakalapomban a hídon. Nem látott már rám a téglagyár vezérigazgatója, sem a magas, elegáns, jóarcú sunyi a harmadik emeletről. Viszont lentről feljártak hozzám a kertbe a híd alatt lakó félcsalád soványka tagjai. Ez lett az ő kertjük is. Összefogás – vad gesztenyefa, szelíd hídlakó, ötéves súlyemelő.

Lassan kertéptítő hírébe kerültem. A szomszédok meg-megálltak a kertkapuban, és elégedetten bólogattak – Ez igen! Ez... Ez, igen! Ilyen gondosan rendbe rakta ezt a csupasz, ócska kis hidat, édesem! Ez itt egy kis Paradicsom! Maga a semmiből is Otthont varázsolt ide! Azt álmodtam, hogy ezek után hazaügettek a mamák, és férjül javasoltak szép süldőányaiknak, mint gondos kertészt.

Ekkoriban elkezdtem egyéb növényjátékokat is kitalálni, például, hogy hajnalonként lesétálok a hegyoldal kő lépcsősorain a Duna-partra – akkor még kék fényt permeteznek a harmatos fűre a gázlámpák, és még csak a pecások állnak magas gumicsizmájukban a hordalékszatyvokon, uszadékszigeteken, mint ottfelejtett szobrok. Csöndben, lassítva, puhítva érkezem, hogy ne zavarjam el a viktim pontyokat, lelépkedek a vízpartra, előszedem hátizsákomból a vén szitát, bemerítem a vízbe, és kiszitálom szépen az uszadék magokat. Ezt ugyanis régebben észrevettem. Rengeteg magot sodor magával egy folyó, aztán valahol, ahol éppen úgy fordul a sodra, kedve, kidobja, elülteti. A déli vasúti hídnál például ily módon paradicsomfa nőtt. Csak nem tudtam nyugodtan szüretelni, mert a híd katonai övezet, és fentről gyűlölködve-reménykedve figyelt a gépfegyveres őr – teszkek-e valami veszélyeset gyanúsat, akkor lelőhet, végre használhatja fegyverét. Ilyenek ezek a játékok.

A másik abból állt, hogy a város különböző pontjairól földet gyűjtöttem zacskókba, filccel felírtam rájuk, honnan származik a föld – mondjuk: Ez itt a Fecske utca földje. –, otthon aztán elültettem a város utcáiról, tereiről elnevezett földlabdáimat, és vártam, hogy kinőjön a város, mindegyik utca a saját növényeivel. Úgy sejtettem, a városoknak is saját jellegzetes flórája van, sőt egyes utcáknak is – most nem említem a Józsefváros kis kertés házaiban rejtőző mesebeli rózsabokrokat, meg a gettó bőven termő fügefáit.

A következő játékom az ágak gyűjtése lett, hazavittem a levágott, lehullott gallyakat, ha úgy láttam, még pislákol bennük az élet – na ez jó, ágakban pislákolás... –, lomtalanításokon talált emberfejnyi befőttes üvegekbe

tettem őket, vízbe, és vártam, kigyökereznek-e. Ha igen, és igen, akkor szépen benőtték a gyökerek az uborkásüvegeket, és lehetett bámulni, csodálni a csipkefinom gyökérhálózatokat. Ez a játék hüen követett eddig a percig, amikor sokadszor belefirkálok az emlékeimbe.

90 Lassan átalakult festőéletem is. Már nem érdekelték a kiállítások, nem akartam ismeretlen vevők lakásainak falait se pénzért képekkel díszíteni, hiszen miből gondolom, hogy valami, ami engem boldogít, majd másnak is tetszik, olyannyira, hogy pénzt is adna érte. Pláne, ha én is annál szomorúbb leszek a képtől, minél jobban sikerül. Először csak télikabátokat akasztottam kiállításaim képeire, aztán rájöttem, hogy legszebben növényeim mögött mutatnak, mint hátterek, nem is hátterek, hanem együtt élők, rétegek. Elkezdtém növénylányeket festeni.

Orromat az égkékre mázolt farostlemezhez nyomtam, ettől az orrom hegye égkép lett, viszont maradt a lapon egy kis orrfolt, embernym, az lett a következő növénylány orra. Távolabb álltam, hogy kissé lejjebb érjen festménylányorrot az orrom – egy férfi égig érjen a nő szemében. Legyen karcsú, magas és, na jó, lehet szegény, ha más választása nincs, de mindig legyen vidám.

Más lakásba költöztem, meghalt édesapám – édigért. El kellett hagynom a hegyoldalba varázsolt édenkertemet. Lementem a félelmetes, kocsi-bűzös, örökké árnyékos budai Fő utcájába, ahol születtem, aztán évek során onnan is tovább – itt le lehetne írni családi életemet, ezeket a magvába halt kísérleteket, de minek. A növényjátékokról akartam valamit összeírni.

Megkértem Annát, ha már kiutazik, szedegessen nekem az ottani földről ismeretlen magokat, aztán itthon mindet elültetem, és várom a csodát. Pár hét múlva kaptam tőle egy zacskót, amikor hazajött.

– Ebben vannak a magok – mondta –, nem felejtettelek el, és képzeld, a gyerekeknek elmeséltem, hogy mit játszol... És tudod, hol laktunk? A jeruzsálemi botanikus kert mellett. Hát átmentünk velük, boldogan, négykézláb söpörgették neked a magokat, és elneveztek Mister-y-nek. A titokzatos ember, aki nem tudja, mit ültet, nem tudja, mi kel ki belőle, de várja a csodát.... Ez nagyon tetszet nekik, a gyerekek ezért adtak nevet neked.

Április végén érkeztek az első magok. Ahogy hazamentem, összeadtam, hogy sok munka vár még rám e játék során. Ha komolyan akarok játszani. Először külön kell válogatnom a különféle magokat, le kell fényképeznem őket, beszámozva gondosan, aztán a kis cserepekre felírni ezeket a számokat, és akkor, ha valami netán kikel, tudni fogom, melyik magból született, és meg tudom ismétetni a kísérletet. Rég megtanultam, hogy csak az a hiteles kísérlet, ami megismételhető. Ezen a ponton felötlött bennem egy pillanatra, hogy hiteles kísérlet-e életünk... De elhessentettem a zavaró gondolatot.

Május tizedikén tehát elővettem az íróasztalból pár fehér ánégysz lapot, csoportokba, kis kupacokba válogattam rajtuk az egyforma magokat, filccel megszámoztam őket egytől tizenháromig, aztán mindezt lefényképeztem, majd elővettem tizenhárom sárga filccel beszámozott kis cserepet és elültettem minden fajtából pár magot.

91

Hetekig nem történt semmi. Hamar elkezdtem félni. Jött a hitetlenség támadása: majd nem történik semmi, nem lehet csak úgy, egyik földrészről a másikra átültetni magokat – életeket.

A Népszínház utcai virágboltosról, aki sosem szokott mosolyogni, ekkor kiderült, hogy kedves ember, csak éppen nem mosolyog. Vigasztalt, ne féljek, vannak magok, amik hónapokon át alszanak, sőt! Még sokkal de sokkal hosszabb ideig... Csak várjak türelmesen.

Vártam. Suhogva szálltak a naptár lapjai. Egyik nap valamennyit aludtam. Kész csoda volt. Feltápáskodtam, még leragadtak a szemeim, odamentem a virágokhoz, és az egyik cserép sarkában észrevettem valamit. Először azt hittem, odaesett egy száraz levél, megpróbáltam eltakarítani, de a földjébe kapaszkodott. Gyorsan elengedtem. Nagyon megörültem neki, vettem a szemüveget, megdörzsöltem a szemem, és akkor láttam meg, hogy fehérszirmú, apró virág, a földben már megvan a szára is, sőt kerek levelei. Olyan volt, mintha már a föld sötétjében kitérta volna a szirmait. Mindenhol lehet.

Új Forrás 2017/4 – Lábass Endre: Robinson Caruso
életének hiteles története

Nem utazom. De évtizedekkel ezelőtt elkezdtem megkérni barátaimat, ha messzi földre utaznak, hozzanak nekem növénymagokat.

92   Jeruzsálemből, Oslóból, Argentínából jönnek szépen hozzám, a Napházba a magok.

Először, éveken át, felírtam, kicsoda, melyik égtájról hozta valamelyik madárlátta növénycsomagot.

Kibontottam a zacskót, egy hófehér papírlapon szétválogattam a különféle magokat, minden fajtát bekarikáztam a papíron, és megszámoztam a köröket, aztán számaikat írtam cserepeikre, hogy tudjam, melyik növénynek hogy néz ki a magja, melyik magból kicsoda nő.

Ez ment sok éven át, életem egyik fő része, kedves játéka volt. Ahogy barátaim lassan bejárták a világot, megismertem sok csodálatos virágot.

Egyszer minden véget ér, elszakadt bennem valami és véget értem.

Megállt az idő, mások locsolták a növényeket.

Lassan mindent belepett itt a por.

Akkor egy szép napon csoszogva, botra támaszkodva megint beléptem az ajtón.

Itt kimarad egy szakasz. Eljött a tavasz.

Április eleje lett. Attól fogva csak bedobáltam a magokat a cserepekbe, fogalmam sem volt már, hogy melyiket hova, aztán megint idők estek ki, ha megjelent valami furcsaság, volt, hogy egyből nem is láttam meg, csak pár nap múlva vettem észre, máshol járt a figyelmem. Már soha többé nem figyeltem olyan régi rendszeren.

Így viszont csodás meglepetések érnek, mert hatalmas, kinyílt virágokat veszek észre, a növekedés szakaszait kihagyom. Egyből felnő a gyereke, és akkor valami varázslattal összerándulnak az évek, mégis láthatom felnőni őt, állok majd a növények mögött és nézem, ahogy a padjánál tanul.

Most oldalra nézek, a Párizsból Futó Rózsától kapott viseltes laptop képernyőjére. Csak azon tudok zenét hallgatni, ez a gép már az írástól is sokszor lefagy. Nézem, semminek nincs címe, csak az van odaírva, ismeretlen album, ismeretlen előadó, a daloknak meg csak a hosszúsága olvasható, 4:27, 3:47, 4:04, 4:38, 3:01, 2:30, 2:28... – Ebből talán meg lehetne határozni, ki énekel... Gondolom, jó is játék lenne... – Ekkor a gépből, a növények közül halkán dűnnyögve Tom Waits kezd énekelni.

Évtizedek óta magokat hozatok mag-amnak, mikor a barátaim a világ mindenféle égtájaira utaznak. Annával Argentínából és a jeruzsálemi botanikus kertből. Ez tán az én nemutazásomat jelképezi. Meg a szeretetüket. A távolban is velük vagyok, nem hagynak itt, magamra, rám gondolnak a távolban és gyűjtik szeretettel a magokat.

93

Ez megy itthon régen.

Most péntek este nem tudtam aludni, vacakul voltam, a gyógyszerektől verejtékeztem, de így viszont könnyedén megvártam a hajnalt, és láttam az ágyból az olimpia megnyitóját. Csodaszép volt, minden előzetes gyalázkodást elsöpört... Felhangzott édesanyám régi kedves brazil dala, elsírtam magam, és arra gondoltam, még élek, megéltem ezt a riói olimpiát. Ez is egyfajta időszámítás... Szüleim már rég nem élnek... És közben csak ment a dal, és azt éreztem, elfelejtettem, hogy milyen szépek voltak, és imádtak táncolni és szerették a brazil zenét, és a nagyszobában ragyogott a csillár, az összes minyonégő, karcsú magas édesapám, későbbi kegyetlen revizorom fiatal fiú volt, átkarolta kicsi, gyönyörűszép feleségét, édesanyámat, akinek majd eltörte az orrát.

Ment ez a gyerekkorombeli brazil dal, és akkor egy filmen kezeket mutattak, egészen közelről, meg földet, a kecses női kezek magokat tettek a földre és finom mozdulattal belenyomták a magokat a földbe – minden sportoló kap majd egy magot, amit elültetnek és lesz egy erdő.

Nem tudom ezt leírni, lehetetlen, csak aki ismer, aki kicsit velem élt, az tudja, ez a mozdulat volt az én egész életem.

Ekkor világosan éreztem, ez itt az én olimpiám. Nem mondom giccsesen, hogy az utolsó. Ő, nem. De annyira jól esik, hogy elértem.

Csodaszép varázslat az elérhetetlen messzeségben.

Ez még mindig az életem.

•

Joan Baezt hallgatom.¹ Szép. Most éppen – 0, Freedom... – Legyenek itt megörökítve a mai többi csodák: – egy szép szalma lámpaernyő – már fel is szerettem, tört fényt vetít életemre – és huszonnégy kicsi zacskó virágmagokkal:

Grenadin szegfű (Commelina Coelistis), Lampionvirág (cca 150 mag), Évelő díszpipacs (cca 100 mag), Őszi margitvirág (cca 500 mag), Cickafark (cca 1200 mag), Szárazkötészeti keverék (a csomag az alábbi virágok vetőmagját tartalmazza: Rózsás napsugárka, Szamárlenyer, Bíborka, Dísztok, Évelő fátyolvirág, Szalmarózsa, Szarkaláb, Sárga agerátum, Borzaskata(!), Lampionvirág, Kerti sóvirág, Vasvirág), Évelő csillagfürt (Lupinus Polyphylus), Bársonyvirág (cca 150 mag), Liatris spicata, Évelő margaréta (cca 250

mag), *Datura metel* (Angyaltrombita, cca 200 mag), Pézsmabúzavirág (cca 200 mag), Évelő margaréta (*Chrysanthemum leucanthemum*), Kerti sóvirág (cca 100 mag), Körömvirág (cca 100 mag), Borsikafű (*Satureja Hortensis L.*), Harangláb (*Aquilegia caerulea* – ma éppen harangoztak a szegény Kál-
94 vária téren, amikor lomira indultam délben, meg is álltam, de a harang nem látszott a haranglábban), ekkor jön a meglepetés a kicsi zacskók közt, az: Égőszerelem (*Lychnis chalcedonica*), aztán Paprikavirág (*Salvia splendens* – az erős paprikára mondják, hogy kétszer csíp, hát, tán az Égő szerelem is), Levendula (*Lavandula angustifolia*), még egy Szalmarózsa (cca 400 mag), Díszparéj (cca 2000 !! mag), végül a csodásnevű Záporvirág (nagyvirágú színkeverék, *Gazania splendens*).

¹ <http://www.youtube.com/watch?v=qE4ywDFSR3k>

Folyóiratunk a
NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM és az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA
anyagi támogatásával jelenik meg.
Terjeszti a Budapesti, a Nemzeti és a Vidéki HIRKER RT.
és alternatív terjesztők

Szerkesztők

JÁSZ ATTILA – Csendes Toll (főszerkesztő, kiadóvezető)
PAPP MÁTÉ (költészet rovat: mahbija@gmail.com, Zene online rovat)
REICHERT GÁBOR (kritika rovat: reichertgabor87@gmail.com)
SZÉNÁSI ZOLTÁN (főszerkesztő-helyettes, felelős szerkesztő, próza rovat: szenazol@gmail.com)
SZÚCS BALÁZS PÉTER (Füstjelek online rovat)

Lapterv és műszaki szerkesztés
SELLYEI TAMÁS OTTÓ

Munkatársak

ACSAI ROLAND
BUCSI-KOVÁCS ANIKÓ
MURÁNYI SÁNDOR OLIVÉR
TURI MÁRTON
POGRÁNYI PÉTER

Tiszteletbeli munkatársak

BUJI FERENC
CSEKE ÁKOS
MONOSTORI IMRE
MUZSNAY ÁKOS
VASADI PETER

ÚJ FORRÁS

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT
ALAPÍTÓ A KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI ÖNKORMÁNYZAT
JÓZSEF ATTILA MEGYEI KÖNYVTÁRA

Megjelenik évente tízszer

Alapítva ezerkilencszázhatvankilencben
Alapító főszerkesztő: PAYER ISTVÁN

Szerkesztőség: 2890 Tata, Székely B. u. 2/A Telefon: 20/3353 626

E-mail: jasz.attila@ujforras.hu. Interneten olvasható: www.ujforras.hu

Előfizethető az Új Forrás szerkesztőségi címén. Előfizetési díj egy évre 5000 Ft.

ISSN 0133-5332

Kiadja a József Attila Megyei Könyvtár. A kiadásért felel: Új Forrás Kiadó Nonprofit Kft.
Készült a Sollers Kft. nyomdájában Tatán.